

До брата

Володимир Сосюра

На мові нашій дня печать.
Вона — як сяйво серед ночі...
її не можна забувать,
Вона душі твоєї очі.

Єднає з піснею в гаю
Вона з життям тебе любовно...
Коли ж забудеш рідну мову,
Загубиш душу ти свою.

Коли йдучи з труда дороги,
Слова не ті вкладеш в уста,
Немов піджак з плеча чужого
Для тебе мова буде та.

Немов чужого саду віти,
Тієї мови пишний цвіт.
Не зможеш нею ти творити,
Знання засвоювать як слід.

Нічним зів'янеш синьогубцем...
На мові нашій дня печать.
Національним самогубцем
Невже ти, брате, хочеш стать?

Яке прекрасне рідне слово!
Воно — не світ, а всі світи...
Шевченка мову і Франкову
Невже під ноги кинеши ти?

Невже забудеш слово "мати",
Ту, що дала тобі життя,
І підеш, наче тінь крилата,
Блукати в тьмі без вороття.

У небуття підеш, в нікуди,
Сліпим до сонячних висот.

Невже народ мій мову губить!?
Не вірю я! Це не народ!

Окремі люди. їм не знати
Сяйливих творчості висот.
І хай людей таких багато,
Але нас більше! Ми — народ!

Я вірю в тебе, моя мати.
Мій бог, що дивиться з висот.
В народів інших старцювати
Повік не буде мій народ!

Ні, наша мова не загине,
Її не знищать сили злі!
Ти власним світом, Україно,
Сіяти будеш на землі.